

ти си млада, ти си хубавица... (наклопява се и умислено начева да разбърква цвѣтята).

Тудорка.

Ехъ, царкиньо... (клати глава; жаловито). Но, захвърлена въ чужда страна, клѣта робиня, можахъ ли азъ да въспрѣмъ сърцето си, като виждахъ добротата на Иванка къмъ мене и къмъ татка? Той бѣше винаги добъръ къмъ мене; той предварваше и изпълняваше и най-малкитѣ ми приштѣвки... А ти сама знаешъ, царкиньо, че Иванку е личенъ, юнакъ и хубавецъ. Съсѣ всѣки единъ благосклоненъ погледъ, съсѣ всѣка една сладка дума той ми поробваше сърцето... (става) - Царкиньо! прости горката Тудора, дѣто не е могла да противостои на тѣйзи сладки погледи и думи и е дала воля на сърцето си... Азъ не сѣмъ ти казвала до сега, царкиньо, но азъ обичамъ Иванка отъ цѣла душа и сърце... Горко ми! той за мене е всичко на тойзи свѣтъ...

Мария (стрѣсва се и оште по-вече се наклонява).

Тудорка (продължава сѣ жаловито).

Иванку, когото азъ намѣрихъ веселъ и безгриженъ, начена да ходи дълбоко умисленъ и нажаленъ; само, когато се заприказваше съ мене, ставаше нѣкакъ веселъ, — така ми се струваше мене, — и това го азъ земахъ за знакъ на негова дълбока къмъ мене любовъ. (въздънѣ силно) Злочеста азъ! Азъ забравяхъ, че Иванку не може да залиби една робиня, че той е твърдъ високо отъ една захвърлена въ чужбина и злочеста мома... Той либи друга, царкиньо, друга!... (затуля лице съ ржѣ и заплаква).

Мария (става и се приближава до Тудорка; смѣтено)

Тудорке! какво правишъ ти?

Тудорка (безъ да отерие лице).

Мѣчно ми е, царкиньо, много ми е мѣчно...

Мария (отерива ѝ лицето).

Но успокой се, Тудорке. Отъ дѣ знаешъ ти, че Иванку либи друга, а не тебе? Ти си млада, ти си хубавица...